

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **P.K.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 listopada 2023 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 9 sierpnia 2022 r., sygn. akt III Ka 99/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 972/21,

**na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok i
sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w Kaliszu w postępowaniu odwoławczym.**

[Z.K.]

UZASADNIENIE

P.K. stanął pod zarzutem tego, że:

- w okresie od grudnia 2019 roku do 22 grudnia 2020 roku w K. w miejscu zamieszkania posiadał broń palną w postaci niekompletnego samodziółowo wykonanego karabinka kal. 5,5 mm wytworzonego na bazie karabinka pneumatycznego „H.”, kal. 22 (kal. 5,5 mm) nr [...] przystosowanego samodziółowo do strzelania amunicją kal. 5,6 mm LR,

tj. popełnienia czynu z art. 263§2 k.k.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 25 stycznia 2022r. w sprawie II K 972/21 uznał oskarżonego za winnego zarzuconego czynu i za to skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego, w której podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Obrona wniosła o uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2022r. w sprawie III Ka 99/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Kasację od tego wyroku wywiódł Prokurator Generalny podnosząc w niej zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433§1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 413§2 pkt 1 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 2 k.p.k., polegającego na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej i niezasadnym uznaniu, że utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji, przypisującego oskarżonemu sprawstwo za czyn z art. 263 § 2 k.k., byłoby rażąco niesprawiedliwe, co było efektem wyrażenia rażąco błędnego poglądu, niepopartego stosowną argumentacją, iż w opisie tego czynu pominięte zostało znamię w postaci braku zezwolenia na posiadanie broni palnej i w konsekwencji doprowadziło do niesłusznej zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego poprzez jego uniewinnienie

od popełnienia tego czynu, podczas gdy prawidłowa analiza semantyczno-logiczna opisu zarzucanego oskarżonemu czynu, której przeprowadzenia Sąd odwoławczy zaniechał, o czym świadczą pisemne motywy wydanego rozstrzygnięcia, prowadzi do wniosku, iż nie doszło do dekompozycji znamion tego czynu zabronionego.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w instancji odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Niezależnie od podniesionego w kasacji zarzutu, stwierdzić należy, że sprawę niniejszą w instancji odwoławczej rozpoznał Sąd w niewłaściwym składzie.

Zgodnie z dyspozycją art. 29§1 k.p.k. na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie trzech sędziów, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Odmierna od wskazanej regulacja, stanowiąca wyjątek od tej zasady, unormowana została w art. 449 k.p.k., w którym wskazano, że *jeżeli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia oraz w sprawach z oskarżenia prywatnego, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że zaskarżone orzeczenie sąd pierwszej instancji wydał w innym składzie niż w składzie jednego sędziego*.

Wyjątek ten jednak w niniejszej sprawie nie ma zastosowania, gdyż postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie śledztwa (k. 53 – postanowienie Prokuratury Okręgowej w O. z dnia 12 sierpnia 2021r. o zamknięciu śledztwa).

Kolejny wyjątek przewidziany został w art. 14fa ust 1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych dodanym przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021r., poz.1023), który stanowił, że: *w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie*

przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie.

I ten jednak wyjątek nie ma zastosowania w niniejszej sprawie skoro czyn z art. 263§2 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica przekracza 5 lat – wynosi 8 lat.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że na rozprawie apelacyjnej Sąd winien rozpoznać sprawę P.K., zgodnie z zasadą wynikającą z art. 29§1 k.p.k., w składzie 3-osobowym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uznał, że postępowanie odwoławcze przeprowadzone w niniejszej sprawie dotknięte jest bezwzględną przesłanką odwoławczą z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. gdyż w istniejącym w niniejszej sprawie układzie procesowym, sąd orzekający w składzie 1-osobowym, był sadem nienależycie obsadzonym.

Powyższa konstatacja rodzi konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do postępowania odwoławczego.

Jak wskazano na wstępie niniejszego uzasadnienia, Sąd Najwyższy dostrzegł opisane uchybienie z urzędu. W sprawie została również wniesiona przez Prokuratora Generalnego kasacja. Trudno jednak uznać, że przedstawiła ona przekonujące argumenty na poparcie postawionego zarzutu. Dostrzec bowiem należy, że posiadanie broni, nawet palnej, w Polsce nie jest zakazane. Istota zagadnienia tkwi natomiast w tym, że posiadanie pewnych rodzajów broni jest przez państwo koncesjonowane i trzeba posiadać na nie zezwolenie. Tak więc najistotniejszym znamieniem czynu z art. 263§2 k.k. jest właśnie brak wymaganego prawem zezwolenia na posiadanie broni. Bezsprzecznie zatem, pominiecie w opisie przypisanego czynu tego elementu, prowadzi do dekompletacji znamion tego typu czynu zabronionego. Żaden z fragmentów opisu przypisanego czynu, nawet przy „prawidłowej analizie semantyczno-logicznej”, braku tego nie wypełnił.

Kwestię powyższą Sąd Odwoławczy winien mieć na uwadze przy ponownym rozpoznawaniu sprawy.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[Z.K.]

[a]